



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 595/2024
11.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ахмет Хоџић, адвокат из ..., против туженог АИК Бачка Топола ДОО из Бачке Тополе, чији је пуномоћник Анђелка Шакић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5229/22 од 23.08.2023. године, у седници одржаној 11.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5229/22 од 23.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5229/22 од 23.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П1 588/21 од 18.11.2021. године, исправљеном решењем истог суда П1 588/21 од 14.06.2023. године, ставом првим изреке, преиначени тужбени захтев тужиоца од 22.06.2020. године је усвојен. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове услед умањења животне активности исплати износ од 110.000,00 динара, на име претрпљеног физичког бола износ од 80.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 75.000,00 динара, укупно по свим основама накнаде нематеријалне штете износ од 265.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на основу прековременог рада за временски период од 01.08.2014. године до 04.08.2016. године исплати износ од 517.399,96 динара са законском затезном каматом од 30.06.2019. године до исплате, као и износ од 233.215,10 динара на име законске затезне камате до 30.09.2019. године. Ставом четвртим изреке, преиначени тужбени захтев тужиоца ради обавезивања тужене да тужиоцу на име прековременог рада исплати износ од 76.824,82 динара са законском затезном каматом од 30.09.2019. године до коначне исплате и износ од 33.732,07 динара на име камате до 30.09.2019. године је одбијен. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде за ноћни рад у периоду

од 01.08.2013. године до 04.08.2016. године исплати износ од 29.481,42 динара са законском затезном каматом од 30.09.2019. године до исплате и на име камате износ од 12.428,96 динара до 30.09.2019. године. Ставом шетсим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 1.200.059,00 динара, а у случају доцње са законском затезном каматом од извршења до исплате.

Допунском пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П1 588/21 од 23.09.2022. године, ставом првим изреке, преиначени тужбени захтев тужиоца од 23.06.2020. године је усвојен. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог дел. број ... од 04.08.2016. године, којим је одређено да тужиоцу 04.08.2016. године престаје својство радника на одређено време и којим даном престаје важење уговора о раду закључен 13.10.2015. године дел. бр.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5229/22 од 23.08.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначно решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди, исправљеној решењем првостепеног суда, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 1.153.203,00 динара. Ставом другим изреке у преосталом делу одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда исправљена решењем истог суда у преосталом усвајајућем делу. Ставом трећим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена допунска пресуда. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против става другог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, не постоји потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. О захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне штете услед повреде коју је задобио на раду, одлучено је применом одговарајућих одредаба материјалног права, код утврђења да је тужилац повређен приликом извршења радног налога туженог послодавца – утовара сточног отпада у камион који је возио тужилац. Стога је повреда тужиоца у узрочно последичној вези са радом, па је тужени у обавези да исту и надокнади, без обзира што је до повреде дошло у радном простору трећег лица. Такође је и о захтеву тужиоца за исплату увећане зараде за прековремени рад и ноћни рад одлучено уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама ревизијског суда у којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног

чињеничног стања. Битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Осим тога, оспоравање утврђеног чињеничног стања није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 15.09.2026. године. Вредност побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**